

بسم الله الرحمن الرحيم

... قبل از آنکه وارد بحث بشویم، این مسئله‌ی حقیقتاً فاجعه‌آمیز میانمار را انسان نمیداند چه جوری توجیه بکند؛ حقیقتاً یک حادثه‌ی کم‌نظیر است؛ جلوی چشم کشورهای اسلامی، دولتهای اسلامی، جلوی چشم یک و نیم میلیارد مسلمان، جلوی چشم مجامع جهانی مدعی و دولتهای ریاکار دروغگوی مدعی حقوق بشر، یک دولت بی‌رحمی که در رأسش هم یک زنی است که جایزه‌ی [صلح] نوبل گرفته است این زن بی‌رحم، یک جمع مردم بی‌پناه را میکشند، آتش میزنند، خانه‌هایشان را ویران میکنند، بیرونشان میکنند. حقیقتاً حادثه‌ی عجیبی است و هیچ عکس‌العمل به معنای واقعی کلمه هم مشاهده نمیشود. بله، محکوم میکنند، [اما] محکوم کردن چه فایده‌ای دارد؟ اعلامیه منتشر میکنند، چه اثری دارد؟ عمل باید بکنند.

اولاً به جای اینکه حقیقت آن مسئله را تبیین کنند برای مردم، مسئله را مسئله‌ی بین بودایی و مسلمان قرار میدهند؛ بله، حالا ممکن است یک چند نفر متعصب مذهبی هم در این قضیه تأثیر دارند لکن یک دولت دارد این کار را میکند؛ مسئله سیاسی است. در رأس آن دولت هم یک زنی است که جایزه‌ی [صلح] نوبل گرفته. فاتحه‌ی جایزه‌ی [صلح] نوبل و نوبل را اینها خواندند با این کار. [دادن] جایزه‌ی صلح نوبل به یک انسان به این بی‌رحمی! زن و این همه بی‌رحم! انسان واقعاً حیرت میکند از این وضعی که بشریت در دنیا به آن دچار است.

راه چاره این است که دولتهای مسلمان عملاً وارد بشوند؛ نمیگوییم لشکرکشی کنند به آنجا اما فشار سیاسی بیاورند، فشار اقتصادی بیاورند، ده‌ها کشور مسلمان و دولت مسلمان هستند که ممکن است بعضی از اینها ارتباطات تجاری داشته باشند، ارتباطات اقتصادی داشته باشند؛ آنها از آن طریق فشار بیاورند به آن دولت، تذکر بدهند، تکرار بکنند، در مجامع جهانی علیه آنها فریاد بکشند؛ این کارها را باید بکنند. والا اینکه حالا ما بنشینیم یک گوشه‌ای محکوم کنیم، چه فایده‌ای دارد این محکوم کردن؟ دبیرکل سازمان ملل محکوم کرده است؛ خیلی زحمت کشیده! باید یک اثر عملی داشته باشد. آنجایی که سیاستهایشان اقتضا میکند، گاهی اوقات به خاطر زیر فشار قرار گرفتن یک مجرم در یک کشوری، زمین را به آسمان میرسانند، فریاد میکنند، داد میزنند، [چون] یک مجرمی در یک جایی مجازات شده! [اما] اینجا چند هزار نفر کشته شده‌اند - که آمارشان درست مشخص نیست؛ یعنی اجازه نمیدهند که آمار شناخته بشود - چند ده هزار نفر آواره شده‌اند و متأسفانه به هیچ وجه عکس‌العملی مشاهده نمیشود. این خیلی حادثه‌ی بزرگی است؛ بله، ملت‌ها عصبانی‌اند، ناراحتند، در کشورهای مسلمان راه‌پیمایی و تظاهرات انجام میگیرد لکن دولتها باید اقدام کنند؛ دولتها باید اقدام کنند. باید از دولتها خواسته بشود که این کار را انجام بدهند؛ [اعضای سازمان] کنفرانس اسلامی بخصوص برای همین قضیه جلسه بگذارند، دور هم جمع بشوند؛ بحث کنند ببینند چه اقدامی میشود کرد برای این مسلمانها.

متأسفانه دنیا، دنیای ظلم است؛ جمهوری اسلامی این افتخار را برای خودش باید حفظ کند که علناً و صریحاً علیه ظلم حرف بزند؛ چه این ظلم در مناطق اشغال‌شده‌ی به‌وسیله‌ی صهیونیست‌ها باشد، چه در کشور یمن و مباران مردم یمن باشد، چه در بحرین باشد، چه در میانمار و چه در هر نقطه‌ی دیگری؛ باید نسبت به اینها جمهوری اسلامی موضع شجاعانه و صریح خودش را اتخاذ کند. ...